

מסכת עדיות

פרק ג

א. כל המטמאין באכל שפחלה, והכenisו לתוכה הבית, רבי דוסא בנו הרכינס מטהר, וחייבים מטמאין. כיצד. הנוגע בכשני חצאי זיתים מן הגבלה או נושאן, ובמאת, הנוגע בכחציו זית ומאהיל על כחציו זית או נוגע בכחציו זית וכחציו זית מאהיל עליו, ומאהיל על כשני חצאי זיתים, מאהיל על כחציו זית וכחציו זית מאהיל עליו, רבי דוסא בנו הרכינס מטהר וחייבים מטמאין. אבל הנוגע בכחציו זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחציו זית, או מאהיל על כחציו זית ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחציו זית, טהור. אמר רבי מאיר, אף בזזה רבי דוסא מטהר וחייבים מטמאין. הכל טמא, חז' מן הפסגעה עם הפשא, והפשא עם האכל. זה הכלל, כל שהוא משם אחד, טמא. משני שמות, טהור:

ב. אכל פרוד, איןו מצטרף, דברי רבי דוסא בנו הרכינס. וחייבים אומרים, מצטרף. מחלין מעשר שני על אסימון, דברי רבי דוסא.

וחכמים אומרים, אין מחלין. מטבילים ידים לחטאת, דברי רבי דוסא. וחכמים אומרים, אם גטמא ידיו, גטמא גופו:

ג. מי עי אבטיח וקניבת ירך של פרומה, דברי דוסא מתר לזרים, וחכמים אסרים. חמש רחלות גזוזות מנה מגה ופרס, חיבות בראשית הגז, דברי רבי דוסא. וחכמים אומרים, חמש רחלות כל שעון:

ד. כל החולות טמאות טמא מת, דברי רבי רבי דוסא. וחכמים אומרים, מدرس. כל הקליעות טהורות, חוץ משל גלגילון, דברי רבי דוסא. וחכמים אומרים, כלם טמאות, חוץ משל צפרים:

ה. הקלע שביית קובל שלה אריג, טמאה. ושל עור, דברי דוסא בון הרכינס מטהר וחכמים מטמאין. נפסק בית אצבע שלה, טהורה. בית הפקיע שלה, טמאה:

ו. השבואה אוכלת בתרומה, דברי רבי דוסא. וחכמים אומרים, יש שבואה אוכלת ויש שבואה שאינה אוכלת. כיצד. האשה שאמרה נשכתי וטהורה אני, אוכלת, שהפה שאסר הוא הפה שהתר. ואם יש עדים שנשכית, והיא אומרת טהורה אני, אינה אוכלת:

ז. ארבעה ספקות רבי יהושע מטמא, וחכמים מטהרין. כיצד. הטמא עומד והטהור עוגר, הטהור עומד והטמא עוגר, טמאה

ברשות היחיד וטהרה ברשות רבים, טהרה בראשות היחיד וטמאה
ברשות רבים, ספק נגע ספק לא נגע, ספק האהיל ספק לא
האהיל, ספק היט ספק לא היט, רבוי יהושע מטהמא, וחכמים
מטהרין:

ח. שלשה דברים רבוי צדוק מטהמא, וחכמים מטההרין. מס' מס' מטהמא וחכמים מטההרין:
השלוחני, וארון של גירושות, ומס' מס' של אבן שעות, רבוי צדוק
מטמא וחכמים מטההרין:

ט. ארבעה דברים רבון גמליאל מטהמא, וחכמים מטההרין. כסוי טני
של מתקנות של בעלי בתים, ותלויה המגרדות, וגומי כלוי מתקנות,
ויטבלא שנחלה לשנים. ומזהם חכמים לרבות גמליאל בטבלא
שנחלתה לשנים, אחד גדול ואחד קטן, האחד טמא והאחד טהור:

י. שלשה דברים רבון גמליאל מהמיר כדורי בית שנאי. אין
טומנו את המפני מיום טוב לשבת, ואין זוקפין את המנורה ביום
טוב, ואין אופין פתין גרייצין אלא רקיעין. אמר רבון גמליאל,
מיימיקן של בית אבא לא כי אופין פתין גרייצין אלא רקיעין. אמרו
לו, מה געsha לבית אביך שהיו מהמירין על עצמן ומחלין על
ישראל להיות אופין פתין גרייצין זהרין:

יא. אף הוא אמר שלשה דברים לךל. מכך בין המתוות, ומণיחין את המג默 ביום טוב, ועושים גדי מקלס בלילה פסחים. וחייבים אוסרים:

יב. שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתייר, וחייבים אסורין. פרתו יוצאה ברכזעה שבין קרגינה, ומרקדין את הבהמה ביום טוב, ושוחקין את הפלליין ברכאין שלהן. רבי יהודה אומר, אין מקרדין את הבהמה ביום טוב, מפני שהוא עיטה חבירה, אבל מקרצפין. וחייבים אומרים, אין מקרדין אף לא מקרצפין: